

WAT IK OP ZOLDER BEWAAR

J.D. Barker bij Boekerij:

Horen, zien zwijgen

Het vijfde meisje

Vergeef me

De kustmoorden (met James Patterson)

De beller op lijn vier

Oorverdovend (met James Patterson)

Augustus

Jeugdzonde (met James Patterson)

Dracul (met Dacre Stoker)

Het spel

Doodsvonnis (met James Patterson)

Wat ik op zolder bewaar

J.D. Barker

WAT IK OP ZOLDER BEWAAR

Vertaald door Jan Pott

ISBN 978-90-492-0748-9

ISBN 978-94-023-2668-0 (e-book)

ISBN 978-90-528-6927-8 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Something I Keep Upstairs*

Vertaling: Jan Pott

Omslagontwerp: Domanza, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 by Jonathan Dylan Barker. All rights reserved.

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor Sam Reid.
Wat jij hebt beleefd wordt alleen overtroffen
door wat je hebt vastgelegd.*

‘Een huis wordt pas een huis met geesten
als er iemand in is doodgegaan.’

– Nomen nescio

Ik ben Billy Hasler.

Mijn beste jeugdvriend was David Spivey. Ik heb die naam al elf jaar niet meer hardop uitgesproken. Het is minstens negen jaar geleden dat ik hem voor het laatst heb opgeschreven en het voelt heel dubbel om hem nu aan het papier toe te vertrouwen. Er is me echter gezegd dat ik dat moest doen, dus bij deze. *Ze* zeggen dat het me goed zal doen, maar ik vraag me eigenlijk af of het niet vooral *hún* goed zal doen.

Er zijn veel mensen die verwachten dat ik iets voor hen zal afsluiten. Dat is eerlijk gezegd nogal een opgave. Ik heb zelf het verleden nog niet verwerkt.

Er is me verteld dat de spanning alleen maar zal toenemen als ik alles voor me houd, en dat ik dan een dezer dagen...

Kaboem!

Oké, dat is kinderachtig, maar het is wat de dokters zeggen. Dat is wat mijn moeder zegt.

Dat is wat de vrienden die me resten zeggen.

En vooral de politie. *Ze* zoeken me niet zo vaak meer op als vroeger, maar van tijd tot tijd staan ze op de stoep. Mundie heeft er de brui aan gegeven en Sandy Lomax is al een hele tijd met pensioen, maar dat weerhoudt alle nieuwkomers in ons kleine korps er niet van om bij me aan te bellen.

Hé, ik heb het dossier gelezen en ik vroeg me af of je even tijd hebt om over Chief Whaley te praten, en die pubers...

Dan vertel ik ze precies genoeg om te zorgen dat ze weer vertrekken.

Genoeg om ze duidelijk te maken dat die spons al door veel handen is uitgeknepen en dat er niets meer te halen valt voor hen.

Zelfs dat kleine beetje – een paar woorden hier, een paar woorden daar – voelt als verraad. Het voelt alsof ik Matty, Izzie, Chloe, Kira en zelfs Alesia verraad, alsof ik het pact verraad dat we hebben gesloten, maar vooral alsof ik verraad pleeg naar Spivey toe (iedereen noemde hem Spivey, zelfs zijn moeder, wat ik altijd maar gek vond), omdat we het langst van allemaal vrienden waren en omdat die band het sterkst was. Hij hield stand toen al het andere instortte.

Ik kende Spivey al vanaf mijn vierde. We groeiden allebei op in New Castle, op een klein eiland voor de kust van Maine, bij Portsmouth. Een deel van de oude dorpsweide van het eiland is ingericht als speeltuin en als ik mijn moeder moet geloven, zag ze daar op een goede dag nog een kind van vier met zijn moeder. De twee moeders hadden weinig tijd nodig om ons te koppelen. Als je opgroeit op een eiland waar minder dan negenhonderd mensen wonen, heb je weinig keus als het om vrienden gaat. We zaten samen op de Maude H. Trefethen-basisschool – in een klas met slechts acht andere leerlingen. De hele school telde niet meer dan zevenendertig leerlingen. De wereld werd groter toen we op Rye Middle School en daarna op Portsmouth High School zaten. Die beide scholen stonden aan de andere kant van de brug, op het vasteland, terwijl het van mijn voordeur naar de basisschool zo'n honderd meter was. Op mooie, warme dagen mocht ik van mijn moeder alleen naar school lopen, al vermoed ik dat ze me de eerste jaren wel volgde.

Net als veel andere kustplaatsen in New England is het verleden van New Castle niet iets om trots op te zijn. Ons huis is gebouwd in 1923 en gold als een van de 'nieuwe' huizen. De meeste huizen in de buurt stamden uit de zeventiende of achttiende eeuw, sommige waren nog ouder. Onze lokale toeristische attractie, Fort Stark, kreeg al een eerste cosmetische opknappbeurt in 1808. De New Castle Inn biedt al sinds 1698 reizigers een dak boven het hoofd. De deuren van ons postkantoor gingen voor het eerst open in de zomer van 1864. In het begin was het eiland een kolonie, in turbulentere tijden was het een militair steunpunt, en tussendoor was het een slaperig vissersdorp. Paul Revere is nog eens door New Castle gegaloppeerd aan het begin van de revolutie. Anderhalve kilometer van mijn huis hebben ze een gedenksteen geplaatst.

New Castle is stokoud.

Als je als kind overspoeld wordt met geschiedenis en nostalgie heb je daar weinig ontzag voor. Niet echt. Net zomin als voor het feit dat je op een steenworp afstand van de oceaan woont, of voor het feit dat je burens je bij naam kent, burens die iedere dag naar je zwaaien en niet weggijken en in hun eigen bubbel leven – dat soort mensen kwam ik in New York tegen in dat ene jaar dat ik na de vreselijke gebeurtenissen van die ene zomer New Castle probeerde te ontvluchten. Ik denk dat ik daarom ben teruggekomen. Weg van New Castle belandde ik in mijn eigen bubbel en ik kwam er al heel snel achter dat ik geen goed gezelschap was. Toen niet in ieder geval. Ik heb mensen nodig die ik ken, ook al vuurden ze van alle kanten hun vragen op me af.

Ik ben ervan overtuigd dat Spivey en ik geen vrienden zouden zijn geweest als we ergens anders waren opgegroeid. Ik was goed in sport (op mijn zestiende speelde ik al in het schoolteam), het kostte me geen enkele moeite om nieuwe vrienden te vinden en ik had op mijn vijftiende al een vriendinnetje. Spivey bracht veel tijd in zijn eentje door, hij leefde in zijn eigen hoofd en voelde zich daar goed bij. Hij zat het liefste op de rotsen aan de oostkant van de pier van de kustwacht te staren over het water van wat wij, de inwoners van New Castle, Het Rak noemden. Meestal zat hij daar met zijn gitaar – een gehavende Rickenbacker die hij thuis in de schuur had gevonden toen hij negen was, niemand wist hoe het ding daar terecht was gekomen. Meer gezelschap had hij niet nodig. Ik ga niet net doen of ik verstand heb van muziek. Ik ken het verschil niet tussen een G-akkoord en een F-akkoord, maar ik hoor het wel als iets goed klinkt en wat Spivey speelde, klonk altijd goed. Hij was zo iemand die maar één keer iets hoefde te horen om het feilloos na te kunnen tokkelen, alsof hij het al zijn hele leven had gespeeld. Hij zong ook, maar niet als er iemand anders in de buurt was. Je moest hem ongemerkt besluipen om er iets van mee te krijgen, maar ik durf met mijn hand op mijn hart te beweren dat hij minstens zo goed klonk als die jongens die je op de radio hoort. Bij mij thuis (mijn vader deed in vastgoed en mijn moeder was lerares) liep alles op rolletjes. Spiveys vader was een alcoholist die op het schip van een visser uit New Castle werkte. Zijn moeder kon niet van de pillen afblijven. Misschien was dat wel de tweede reden waarom hij zo vaak op de rotsen zat. Spivey leefde ook in een bubbel.

Vanaf de rotsen kon je het huis zien.

Het stond, wit en zwart met een rood dak, op een klein eiland een halve kilometer uit de kust van ons eiland, maar ik had er nooit echt aandacht aan besteed. Net zomin als aan de vuurtorens verder weg of aan het kleine stukje van het kustwachtstation dat je in de bocht van de baai kon zien liggen. Ik weet niet of Spivey met het huis bezig was als hij daar zat. Het zou best kunnen, maar hij praatte er niet over. Hij had me nooit verteld dat zijn grootmoeder daar woonde. Niet tot de dag die ons leven veranderde.

Ik wou dat hij het nooit had verteld.

Er zijn veel dingen die ik heel graag zou terugdraaien.

Dinsdag 22 juni 2010

I

Ik zou op een kalender moeten kijken om je vertellen welke dag het vandaag is, maar dinsdag 22 juni 2010 had net zo goed op mijn hand getatoeerd kunnen staan. Spivey en ik hadden algebra van meneer Hurley en staarden alleen maar naar de grote wijzer van de klok boven het schoolbord. Ons voorlaatste jaar op school duurde nog een week. We hadden de laatste proefwerken achter de rug (Spivey haalde de hoogste cijfers, terwijl ik er redelijk zeker van was dat ik dit kwartaal gemiddeld een 8 zou halen). Niemand wilde nog in dit lokaal zijn, ook meneer Hurley niet. Hij had zijn voeten op zijn bureau gelegd en zat te bladeren in een oud exemplaar van *Car & Driver*. Spivey zat te tekenen in een schrift, ik wisselde briefjes uit met mijn vriendin Kira Woodward – *ik hou van je. Ik hou nog meer van jou, Billy Hasler. Nee, ik...* – op dat moment had ik nog geen flauw idee of ik werkelijk van haar hield, maar ik vrijde graag met haar en die dag droeg ze een spijkerbroek met afgeknipte pijpen en een wit hemdje dat ik, zonder dat ik er moeite voor hoefde te doen, op de vloer van mijn Volvo zag belanden. Die Volvo was een afdankertje van mijn moeder, die op haar beurt vorig jaar met kerst een nieuwe BMW cadeau had gekregen van mijn vader.

Twee rijen achter me was Rory Moir druk in de weer met het verfrommelen van vellen papier tot een voetbal. Om de minuut vloog er een door de lucht, min of meer in de richting van Spivey. Maar ze haalden het niet. Soms gooide Rory met paperclips, soms schoot hij elastiekjes weg. Spivey

had de kunst van het negeren van deze projectielen geperfectioneerd, net zo goed als hij had geleerd om struikelpartijen in de gangen van de school te negeren, of de bloemlezing beledigend taalgebruik die Rory op zijn locker kraste net nadat de conciërges de lockers van een nieuwe laag verf hadden voorzien. Rory had niet meteen een reden om een hekel aan Spivey te hebben, behalve dan dat hij een etter met een enorme plaat voor zijn hersens was – Rory, welteverstaan. Toch had hij halverwege onze tijd op *middle school* Spivey als mikpunt uitgekozen en had hij de afgelopen vijf jaar talloze methoden om te martelen en terreur te plegen geperfectioneerd.

Rory wist maar al te goed dat hij Spivey geen pijn mocht doen. Ik was tien kilo zwaarder dan Rory. Ik was fit omdat ik trainde voor football en hij wist dat ik Spivey te hulp zou schieten als hij ook maar één stap zou zetten over de denkbeeldige grens die we hadden getrokken. Dat betekende niet dat hij geen pogingen ondernam om die grens af te tasten. Ik denk dat ik hem alleen zijn gang liet gaan omdat ik hoopte dat Spivey op een goede dag voor zichzelf zou opkomen. Na vijf jaar moest die dag nog altijd aanbreken en dus speelden we alle drie nog steeds de ons toebedeelde rol.

Voor een deel had ik met Rory te doen en ik denk dat ik hem daarom ook een beetje ruimte gaf. Zijn moeder was ervandoor gegaan toen hij zeven was, zodat hij alleen door zijn vader werd opgevoed. Zijn vader was geen lieverdje. In zijn jeugd had hij evenveel tijd doorgebracht binnen de muren van de Concord Correction-gevangenis als erbuiten en hoewel hij vanaf het moment dat hij alleen verantwoordelijk was voor Rory niet meer achter de tralies had gezeten, was dat niet omdat hij zijn leven had gebeterd.

Hij was talloze malen aangehouden voor rijden onder invloed en werd meermaals verdacht van inbraak, maar al die aanklachten verdwenen als sneeuw voor de zon. Voor een deel was dat pure mazzel, maar het hielp ook dat drie neven die bij de politie van Portsmouth werkten best bereid waren een oogje dicht te knijpen of even met iemand te bellen als ze zijn naam zagen staan op de incidentenlijst. Hij doet zijn best, zeiden ze dan. Alleenstaande vader. Het is zo moeilijk om werk te vinden – er zijn ieder jaar minder vissersboten. Weet jij nog iemand die een goede dekknecht nodig heeft? Als hij maar werk heeft, dan redt hij het wel. En al helemaal als hij voor dat werk de zee op moet, uit de buurt van de Lobster Tail Tavern in de stad. Geef hem een kans. Op zijn minst voor dat joch.

Rory lanceerde een volgende voetbal, die Spivey op zijn linkervoet raakte. Kloutzak.

Hij wist dat Spivey leukemie had (nu in remissie) en zelfs dat was voor hem geen reden het een beetje kalmer aan te doen. Ik zou hem graag een oplawaai hebben verkocht met een van mijn schoolboeken. Spivey zou de eerste zijn die tegen je zou zeggen dat je hem niet anders dan anders mocht behandelen vanwege al die shit, maar toch zat het me dwars.

We schrokken allemaal toen er op de deur werd geklopt. Ook meneer Hurley, die bijna van zijn stoel viel bij een poging zijn beide voeten weer op de vloer te krijgen. Hij ging rechtop zitten toen de deur openging. Rector Wilson gebaarde hem even mee te komen op de gang. Wij gingen met z'n allen rechtop zitten toen we achter de rector Chief Whaley zagen staan.

Iemand van de politie in de school was altijd slecht nieuws. Voor iedereen in de klas uit New Castle kwam het nog veel harder aan, omdat Whaley de trip naar Portsmouth alleen zou maken als het om zaken ging die met het eiland te maken hadden.

Toen de deur achter Hurley dichtging, keek ik snel de klas rond. We waren maar met z'n vijven uit New Castle. Matthew Fernandez (voor ons 'Matty') gedroeg zich bepaald nerveus. Chloe Kittle ook. Kira staaarde naar mij en als Spivey de moeite had genomen om op te kijken zou er amper iets tot hem zijn doorgedrongen, want hij was veel te geboeid bezig iets heel ingewikkelds te tekenen dat nog het meest op een sok leek. Ik draaide me om naar Matty en trok mijn wenkbrauwen op. Hij haalde zijn schouders op, stak om vooral niet al te aardig te zijn, zijn middelvinger op en richtte zijn blik weer op de deur.

Die ging een minuut later weer open. Hurley keek de klas in. 'Spivey? Pak je spullen bij elkaar en kom even op de gang als je wilt.'

Zevenentwintig paar ogen schoten gelijktijdig in de richting van mijn vriend. Uit een aantal monden klonk een *aah* of een *ooh*. Iemand begon de tune 'Bad Boys' uit een oude politieserie te neuriën.

'Heb je weer achter de katten aan gezeten, Spivey?' vroeg Rory.

Een paar klasgenoten lachten plichtmatig. Het leidde niet tot het lachsalvo waarop Rory had gehoopt.

Spivey keek op van wat hij dan ook aan het tekenen was. 'Kom ik straks nog terug? Ik rij mee met Billy.'

'Dat wordt genieten,' mompelde Rory hardop.

De woeste blik die ik hem toewierp snoerde hem de mond voordat hij een vunzige opmerking kon maken.

Chief Whaley verscheen in de deuropening en zocht mij met zijn ogen. 'Dan jij ook, Hasler. Kom op, nu.'

Ik voelde een knoop in mijn maag die langzaamaan strakker werd getrokken en begon op mijn vingers alles af te tikken wat ik de laatste tijd had gedaan wat niet mocht. Dat was heel wat, maar er was niets bij wat een spektakel als dit rechtvaardigde. Ik kon me niet herinneren dat er tijdens mijn zeventien jaar in deze wereld ooit een scholier uit de klas was geplukt door de politie. Whaley had me een keer thuis opgezocht toen hij had gehoord dat ik met een paar anderen wiet had zitten roken bij het fort, maar zelfs toen had hij niet met mijn ouders gepraat. Hij had me alleen even snel bestraffend toegesproken op de oprit en was daarna met zijn patrouillewagen doorgereden.

Ik hield mezelf voor dat dit niet om mij maar om Spivey ging. Spivey deed nooit iets wat niet mocht en dat moest betekenen dat er iets ergs was gebeurd. Toen ik mijn rugzak pakte en achter hem aan de klas uit liep, hield Kira duim en wijsvinger langs haar gezicht, van oor tot mond. *Bel me*. Haar mondhoek plooidde zich in een ondeugende krul en ik kreeg het plotseling een beetje warm. Ik kon een glimlach niet onderdrukken. Ja... misschien hield ik toch wel van haar.

2

Met een achterdochtige blik op Spivey gericht stapte meneer Hurley terug het lokaal in en trok hij de deur achter zich dicht. De rector deed een stap opzij, zodat hij voor het raampje in de deur kwam te staan en het uitzicht voor iedereen in het lokaal belemmerde, een manoeuvre die hij in de loop der jaren had geperfectioneerd.

Chief Whaley legde een hand op Spiveys schouder. Chief Whaley was al zolang ik me kon herinneren hoofd van de politie. Hij won de verkiezingen steeds opnieuw met het grootste gemak. Hij was groot van postuur, bijna een meter negentig, en hij woog misschien wel tegen de honderd kilo. In de jaren tachtig had hij football gespeeld op Portsmouth High. In de prijzenkast bij de sportzaal stonden meerdere bekertjes waarop zijn naam prijkte. Hij was *wide receiver* en het record voor de meeste succesvolle meters in één seizoen stond nog altijd op zijn naam. Hij kreeg moeiteloos een beurs voor Plymouth State University, dat wist ik wel, ik weet alleen niet waarom en wanneer hij is gestopt met spelen. In de loop der jaren was het allemaal een beetje slapper geworden, maar wat je zag was nog altijd vooral spieren, geen vet. Zijn bruine haar dat grijsde aan de slapen was

kortgeknipt, maar hij verschilde nog niet zoveel van zijn evenbeeld op oude foto's.

Spivey probeerde zich groot te houden, maar zijn onderlip trilde. 'Is er iets met mijn moeder?' Hij gooide het eruit voordat Chief Whaley ook maar iets kon zeggen.

Nog geen twee jaar geleden had Spiveys moeder een overdosis fentanyl geslikt. Spivey had haar gevonden, onderuitgezakt in een luie stoel in de woonkamer, in haar eigen stinkende pis. Het oorverdovende gekakel van een talkshow vulde de kamer. Er lagen nog eens negen pillen keurig op een rijtje klaar op het tafeltje naast de stoel, maar meer dan de drie die ze had geslikt, weggespoeld met Jack Daniel's, had ze niet nodig gehad. Hij had het alarmnummer gebeld en haar hand vastgehouden in de ambulance. In het ziekenhuis hadden ze haar maag leeggepompt, haar een paar injecties gegeven en een infuus aangelegd met een of ander magisch brouwsel – een paar uur later praatte ze al weer alsof er niets was gebeurd. Spiveys vader was op zee geweest met een kreeftenvisser en toen hij terugkeerde aan wal, leek de geslonken inhoud van de fles Jack Daniel's hem meer te deren dan haar lot. Het was niet haar eerste ritje naar het ziekenhuis geweest. Spivey had in de koelkast nog een lading verstopte pillen gevonden. Hij had ze weggegooid, de luie stoel zo goed mogelijk schoongeschrobd en de kamer opgeruimd in afwachting van een volgende keer. Niemand koesterde de illusie dat er geen volgende keer zou komen.

Ik keek naar de grond. Als Spivey verwachtte dat het zo'n gesprek zou worden, wilde ik er geen getuige van zijn.

Chief Whaley sprak zacht. 'Je ouders zijn niet thuis, jongen. Ik ben bij hen langsgestaan voordat ik hiernaartoe kwam. Weet jij waar ze zijn?'

Spivey schudde zijn hoofd.

'Maar je vader is wel aan wal, toch?'

'Hij is de laatste tijd meegevaren met Milligan. Ze zijn eergisteren weer thuisgekomen. Ik geloof dat ze maandag pas weer de zee op gaan.' Chief Whaley en ik keken elkaar even veelbetekenend aan. We wisten allebei wat dat betekende voor Spiveys vader. De kans was groot dat hij bij iemand op de bank zijn roes lag uit te slapen. Ik kon zo een paar mogelijke adressen noemen. Chief Whaley ongetwijfeld ook. Het zou me niet verbazen als hij al hier en daar had gekeken voordat hij naar de school reed.

Chief Whaley verplaatste zijn gewicht van zijn ene naar zijn andere been. 'Wanneer heb je je grootmoeder voor het laatst gesproken?'

‘Mijn grootmoeder?’

Chief Whaley knikte. ‘Geraldine Rote.’

Ik dacht dat ik alles van Spivey wist, maar die naam had ik nog nooit gehoord.

‘Wie?’

‘Geraldine Rote,’ zei Chief Whaley. ‘De moeder van je moeder.’

Spivey leek even niet te begrijpen wat Chief Whaley zei, toen werd het hem duidelijk. ‘Goh, ja, misschien was ik acht of zo toen ze met Thanksgiving bij ons langskwam. Ze bleef een uur en het was allemaal heel ongemakkelijk. Niemand zei iets. Ik denk dat ze eten had meegebracht, want mijn moeder kan niet zo goed koken en ik kan me die kalkoen nog steeds herinneren.’ Hij keek op naar Chief Whaley. ‘Heet ze zo? Geraldine?’

Chief Whaley leek even na te denken en vervolgens zorgvuldig zijn woorden te kiezen. ‘Zou je haar herkennen?’

Spivey keek naar mij alsof hij verwachtte dat ik het antwoord zou weten. Ik haalde mijn schouders op. Toen zei hij: ‘Ik weet het niet. Misschien. Het is lang geleden.’

De rector, die al die tijd had gezwegen, besloot dat het nu tijd werd om zich ermee te bemoeien. ‘Wat is er aan de hand, Chief?’

Whaley zuchtte. ‘We zitten met een dode vrouw in Henry’s Market. Ze kwam tegen het einde van het lunchuur binnen, bestelde een kop koffie en een bagel en overleed aan haar tafeltje. De lijkschouwer denkt dat het een herseninfarct is geweest, maar dat weten we pas met zekerheid na de autopsie. Wat het ook mag zijn geweest, het ging snel. Het ene moment zat ze uit het raam te kijken en het volgende moment was ze dood. Ze had geen portemonnee bij zich en niets waaruit bleek wie ze was. Ralph Pack was er ook toen ze binnenkwam en hij dacht dat het misschien Geraldine was, maar dat weet hij niet zeker. Hij had haar al heel lang niet meer gezien. Maar hij dacht wel dat zij het was.’

Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak en scrolde langs een aantal beelden. ‘Denk je dat je me zou kunnen vertellen of zij het is als ik je een foto laat zien?’

De rector verstijfde. Met strakgetrokken lippen zei hij: ‘Hij is minderjarig, Chief. Misschien moet je eerst zijn moeder opzoeken.’

Chief Whaley bleef Spivey aankijken. ‘Als je dit niet wilt, begrijp ik het, jongen.’

Spivey knikte nerveus. ‘Over een maand word ik achttien. Het is goed, laat maar zien.’

Het leek alsof de rector opnieuw wilde protesteren, maar hij zei niets.

Chief Whaley draaide het scherm van zijn telefoon naar ons toe. Ik boog iets voorover om beter te kunnen kijken.

De vrouw had toegeknepen ogen achter een bril met een dun zilverkleurig stalen montuur. Haar grijze haar was lang voor een vrouw van haar leeftijd. Ze had het bijeengebonden in een paardenstaart. En ze droeg een beige trui. Toen ik de foto zag, gingen er twee dingen door me heen. Ik dacht meteen: ik kijk naar een dode vrouw. Maar ik dacht waarschijnlijk ook in grote lijnen hetzelfde als Spivey – de drugs die zijn moeder had gebruikt, het harde leven waaraan ze haar lijf had blootgesteld, hadden haar vroeg oud gemaakt. Ze zag er veel ouder uit dan zevenendertig. Maar de vrouw op de foto moest precies het tegenovergestelde hebben gedaan in haar leven, want ze zag er een stuk jonger uit dan ze in werkelijkheid waarschijnlijk was. Als je het grijze haar zou vervangen door bruin en je de rimpels om haar ogen en mond zou wegpoetsen, had ze een zus kunnen zijn van Spiveys moeder. Ik twijfelde er niet aan dat dit Spiveys grootmoeder was en afgaande op de manier waarop Spiveys mond openzakte, deed hij dat evenmin.

Chief Whaley zag het ook. Hij frommelde de telefoon weer in zijn broekzak en vroeg me: ‘Kun jij hem een lift naar huis geven en me opbellen als zijn moeder zich laat zien?’

Ik stond op het punt te antwoorden toen mijn eigen telefoon ging. Mijn vader.

Ik stak een vinger omhoog en nam het gesprek aan. ‘Hé pap, ik...’

‘Ik wil dat je nu naar mijn kantoor komt, nu meteen. Geef me je leraar maar aan de telefoon als hij bezwaar maakt. Maar doe het nu.’

‘Chief Whaley is hier en hij heeft me gevraagd om...’

‘Nu. Het is belangrijk.’

Voordat ik kon reageren had hij opgehangen. Iedereen staarde me aan.

3

Het vastgoedkantoor van mijn vader lag op de derde verdieping van het Leland-gebouw in het centrum van Portsmouth, aan Bow Street, met uitzicht over de rivier de Piscataqua. Ik parkeerde in de garage en nam de lift omhoog. Toen de deur van de lift openschoof, keek mevrouw Atkinson op van haar bureau in de lobby. Ze glimlachte. ‘Hé Billy.’

Mevrouw Atkinson was begin veertig, slank, en gekleed in een witte blouse en een grijs broekpak. Ze werkte al zo lang voor mijn vader als ik me kon herinneren. In het begin in iets met twee vertrekken dat amper een kantoor mocht heten en daarna in het veel ruimere kantoor tegenover Citizen's Bank. Drie jaar geleden, toen mijn vader zich meer ging bezighouden met bedrijfspanden, waren ze verhuisd naar het Leland-gebouw.

‘Ik moest me melden.’

‘Dat heeft hij me verteld.’ Ze knikte naar de openstaande deur achter haar. ‘Ga maar naar binnen. Hij zit op je te wachten.’

Mijn vader stond bij het grote raam achter in zijn kantoor. Hij keek naar het water met zijn telefoon tegen zijn oor. Ik deed de deur dicht en ging voorzichtig, zo stil mogelijk, in een van de grote leren stoelen voor zijn mahoniehouten bureau zitten.

‘... moet ik met de bouwinspectie gaan praten? Als de stichting aan de wet voldoet, zie ik niet in hoe hij aanvullende eisen kan stellen. Dat is nu juist de bedoeling van de wet. Voor zover ik weet hoeven we ons niet in esoterische teksten te verdiepen. We houden ons gewoon aan de wet. Als we Stan erbij halen en er bestemmingsplannen in het geding komen, verliezen we enorm veel tijd. Heeft hij er eigenlijk wel een idee van hoeveel geld ons dat gaat kosten? We zouden mensen moeten ontslaan. Daar valt niet aan te ontkomen.’

Ik zag zijn glimlachende gezicht weerspiegeld in het raam. Hij heeft me eens verteld dat je altijd moet glimlachen als je aan de telefoon bent. Het maakt niet uit dat degene met wie je spreekt je niet kan zien, je moet altijd glimlachen want dat werkt door in je stemgeluid. Dat was, zeker nu, je reinste flauwekul, want je kon horen dat hij kwaad was.

‘Ga zelf nog eens met hem praten. Hij mag jou. We kunnen nog vierentwintig uur lief en aardig blijven doen. Niet langer. Als je dit morgen nog niet hebt opgelost, moeten we overstappen op een plan B. Alle onderaannemers staan klaar om aan het werk te gaan. Misschien kunnen we nog drie dagen schuiven met van alles en nog wat, maar daarna dondert alles als een kaartenhuis in elkaar. Ik weet niet hoe jij erover denkt, maar ik heb geen zin om die rotzooi op te ruimen. We kunnen net zo goed meteen de winst in de fik steken. Bel me terug als je met hem hebt gesproken.’

De hand waarmee hij de telefoon vasthield ging naar beneden. Hij keek nog even uit het raam en draaide zich toen om om de telefoon weer op de haak te leggen. Hij haalde een keer diep adem en liet zich toen tegenover mij op zijn stoel achter het bureau vallen, zonder dat zijn glimlach ook

maar een seconde verslapte. ‘En ik dacht nog wel dat het vandaag lekker rustig zou blijven. Hoe gaat het met jou, jongen?’

Ik stond op het punt hem te vertellen dat Spiveys grootmoeder, die hij helemaal niet kende, was overleden, toen ik besepte dat hij dat al wist. Ik had geen flauw idee hoe hij dat te weten was gekomen, maar hij wist het. Natuurlijk wist hij het. Wat hij meteen daarna zei, bevestigde dat.

‘Hoe gaat het met Spivey?’

‘Ik... ik weet het niet. Hij hoorde het net voordat je belde. Whaley heeft hem een lift naar huis gegeven. Hoe wist jij...?’

Hij wapperde met een hand. ‘Ik lig altijd met één oor op de grond te luisteren. Dat weet je. En de rest van de familie? Zijn moeder?’

Mijn vader is opgegroeid in New Castle en zat samen met Spiveys moeder op school. Het gerucht gaat dat ze in het voorlaatste jaar op de high-school iets met elkaar hadden, maar mijn vader had daar nooit iets over gezegd. Ik had ook gehoord dat hij Spiveys vader de schuld gaf van haar drugsprobleem (ze had Spiveys vader in het laatste jaar van de highschool leren kennen), maar daar praatte hij ook niet over. Ik wist wel dat ze een mooie beurs om te studeren aan de UNH had afgewezen, en ik neem aan dat dat ook de schuld was van Spiveys vader. Pa was niet de enige die zijn oor weleens op de grond te luisteren legde.

Hij trok een la van zijn bureau open, haalde er een visitekaartje uit en schoof dat over zijn bureau naar me toe.

Ik bekeek het kaartje. ‘Ik weet hoe ik je kan bereiken, pa.’

‘Het is niet voor jou. Het is voor Spivey.’

‘Voor Spivey? Waarom?’

Hij gaf geen antwoord. Hij keek me alleen aan met een glimlach op zijn gezicht. Ik deed geen moeite om het kaartje op te pakken.

‘Wat weet je allemaal?’

Hij ging verzitten.

‘Ik weet dat Pam en haar man absoluut niet opgewassen zijn tegen wat ze allemaal te wachten staat. Wist je dat ze de laatste keer dat Spivey ziek was een tweede hypotheek hebben genomen? Ze hebben telkens weer de grootste moeite om het einde van de maand te halen. Dat is ongelukkig, maar het is wat het is. Het kleine beetje geld dat Keith mee naar huis brengt met zijn werk op de vissersboten, is amper genoeg om de belasting en de rekeningen voor ziektekosten en energie te betalen. De rest zuipt hij op. Door die tweede hypotheek staat het water ze aan de lippen. Het huis is meer van de bank dan van hen op dit moment. Als de winter komt en de

olieprijzen gaan omhoog... en er komt geen extra geld meer binnen... zullen ze overal moeten zoeken naar iets om zich aan vast te klampen.'

O, dat weer. Mijn vader had een paar jaar geleden een poging gedaan hun huis te kopen, maar Spiveys vader had hem nul op het rekest gegeven. Hij had geweigerd te verkopen. Jaren geleden was New Castle niets dan een vissersdorp en een paar boerderijen geweest. Alles met geld had zich geconcentreerd in Portsmouth en nog een paar steden in de regio, niet op het eiland. Dat veranderde toen de belastingen in Californië de pan uit rezen en de mensen daar op zoek gingen naar een plek in andere staten om aan het water te wonen. Omdat in New Hampshire geen inkomstenbelasting werd geheven, werd de staat razend populair. De kopers kwamen in horden naar ons kleine eiland. De prijzen schoten omhoog. Het huis aan Murdoch was al generaties lang van de Spiveys. Spiveys vader had, wanneer zich ook maar een mogelijkheid voordeed, geld uit het pand gezogen, eerst om voor zichzelf een vissersboot te kopen (die sinds de motor het in 2003 had begeven niet meer was uitgevaren), en daarna om het 72-voets schip van Milligan aan de gang te houden. Niet als een lening die iets moest opleveren, een beetje rente of zo, maar met een onderhandse afspraak en de zekerheid dat Harry Milligan het geld nooit zou terugbetalen. Nog eens een beetje voor rekeningen, energie en wie weet voor wat nog meer... Het was iets waarover bij ons thuis aan tafel tijdens het avondeten werd gepraat.

De Spiveys hadden achterover kunnen leunen en hun hand kunnen ophouden om te incasseren. In plaats daarvan had Keith Spivey al het geld tot op de laatste cent uit het huis gezogen en Pam had hem niet tegengehouden. Hoewel mijn vader er niets mee te maken had, ben ik ervan overtuigd dat hij alles ergens in een spreadsheet had staan en waarschijnlijk beter op de hoogte was van de financiële situatie van de Spiveys dan zichzelf. Hij stond klaar om erin te duiken, de schulden bij de bank af te lossen, nog een beetje extra zakgeld in de portemonnee van de Spiveys te stoppen en op de plaats van hun huis een patserige villa te bouwen. De Spiveys zouden er weinig aan overhouden, misschien net genoeg om nog een jaar van te leven, maar hij zou er een mooie winst mee maken. Dat was het enige wat voor hem telde. Ik weet wel dat pa voor ons de rekeningen betaalde, maar daarom hoefde ik dat nog niet leuk te vinden.

'Waarom bel je hem niet zelf?' vroeg ik. 'Ik wil hier niet bij betrokken raken.'

Hij reikte over zijn bureau en schoof het kaartje nog verder naar me toe. 'Ik probeer alleen maar te helpen.'

Ik bleef hem nog even aankijken, pakte toen het visitekaartje en stopte het in mijn broekzak. Ik was niet van plan om het aan wie dan ook te geven, maar ik wist dat hij me pas met rust zou laten als ik had toegezegd om mee te werken.

Ik wilde naar Spivey toe.

‘Zo ken ik je weer.’

Ik ging staan. ‘Mag ik nu weg?’

‘Doe David de hartelijke groeten. En Pam en Keith ook.’

Dat deed er allemaal niet meer toe. Tegen de tijd dat ik bij Spivey voor de deur stond, was het huis verlaten, de pick-up van zijn vader was weg. Ik zou Spivey drie dagen niet meer zien en toen hij eindelijk weer opdook, had de timing niet beroerder kunnen zijn.

Vrijdag 25 juni 2010

I

Chief Whaley zat achter zijn bureau in het krap bemeten kantoortje in het politiebureau van New Castle en pakte de dossiermap aan die Sandy Lomax hem gaf. Hij woog hem op zijn hand. Nogal licht, dat viel niet te ontkennen. 'Is dit alles wat je kon vinden?'

Sandy haalde haar schouders op. 'Geraldine Rote is nooit meer van die rots afgekomen sinds ze een kind was. Ik heb er links en rechts naar gevraagd, maar de meeste mensen op het eiland wisten niet eens wie ze was. Alleen een paar oudjes, maar die hadden niet veel zin om over haar te praten. Voor zover ik kan nagaan, was ze een kluizenaar die daar helemaal in haar eentje woonde. In de dossiers is ook niet veel over haar terug te vinden, niet meer dan een paar aantekeningen van een aantal jaren geleden.' Ze knikte naar de map en streek een verdwaalde lok haar van haar gezicht achter haar oor. 'Heb je me vanavond nog voor iets anders nodig?'

Whaley liet de map op zijn bureau vallen. 'Belangrijk afspraakje?'

'Een diepvriesmaaltijd, de finale van *Idols* en ik heb afgesproken dat ik de buurvrouw zou helpen haar haar bij te kleuren om het grijs weg te werken. Een avond waar ik al jaren naar heb uitgekeken.'

Whaley tuurde naar de klok in de gang, maar kon niet zien hoe laat het was.

'Half acht,' zei Sandy. 'Als ik jou was, zou ik ook maar eens naar huis gaan, anders krijg je van Mary ook alleen nog maar diepvriesvoer.'

Zijn vrouw staaarde hem aan vanaf de ingelijste foto die op een hoek van

zijn bureau stond. Hij zag haar voor zich, ongeduldig met haar voet op de vloer tikkend, terwijl ze hem vertelde dat Sandy er helemaal niet zo ver naast zat. Een ingelijste foto van zijn broer stond naast die van Mary. Hij had dezelfde, ietwat onnozele blik in zijn ogen als altijd. Hij was aan taaislijmziekte overleden toen ze allebei nog klein waren. Er ging geen dag voorbij dat hij niet aan zijn broer dacht.

‘Ik ga zo,’ zei Whaley, meer tegen de beide foto’s dan tegen Sandy. Hij legde de dossiermap met de goede kant naar boven voor zich en sloeg hem open. ‘Als ik hier doorheen ben.’

‘O, o ja,’ zei Sandy. ‘Tot morgen, Chief.’

Chief Whaley wachtte tot de deur aan het einde van de gang naar het halletje achter haar was dichtgevallen voordat hij zich concentreerde op wat Sandy voor hem had gevonden.

Er was een trouwakte – Geraldine Louise Walton was in de echt verbonden met Lester Herbert Rote door rechter Bloomfield, met Lucinda Marchant als getuige. Lucinda werkte al op het stadhuis toen de meeste wegen in de omgeving nog onverhard waren. Ze was iets meer dan twintig jaar geleden overleden in een verzorgingstehuis in Exeter. Whaley had haar nooit gekend, maar haar naam dook op veel documenten op. Recht-bankhuwelijken. Destijds niet ongebruikelijk. Hij sloeg het vel papier om en keek naar het tweede document.

Het was het formulier waarop Geraldine Rote de vermissing van haar dochter Pamela Rote twintig jaar geleden had aangegeven. Haar dochter Pamela Rote die nu Pamela Spivey heette. Whaley zocht de geboortedatum op en rekende terug. Ze moet toen zeventien zijn geweest. Geraldine had om 1.34 uur ’s nachts het politiebureau gebeld omdat haar dochter werd vermist. Onderaan op het formulier stond een aantekening gekrabbeld.

Aangetroffen met Keith Spivey bij de brug van 1B, met ingepakte tassen. Bezig weg te lopen? Door GR afgehaald op het bureau. Gesloten om 3.27 uur.

Dat was niet bepaald wereldnieuws. Of het nu verstandig was geweest of niet, uiteindelijk was ze met die jongen getrouwd.

Onverstandig, dacht hij. En het was van kwaad tot erger gegaan.

Daar viel niet aan te twijfelen.

Het derde en laatste vel papier in de map was misschien het begin daarvan geweest. Het was een kopie van een straatverbod dat Geraldine tegen haar eigen dochter en een aantal andere jongeren had geëist, ondertekend door een rechter in Rockingham County, zo’n drie jaar na de aangifte van